DOMSTOLENS BESLUT (första avdelningen)
den 11 januari 1996 *

I mål C-89/95 P,

D, tidigare tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av advokaten Eric Boigelot, Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Louis Schiltz, 2, rue de Fort Rheinsheim,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 26 januari 1995 av förstainstansrätten (fjärde avdelningen) i mål T-549/93, D mot kommissionen, REG s. II-43, i vilket det förs talan om ogiltigförklaring av denna dom,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Ana Maria Alves Vieira, vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden D.A.O. Edward samt domarna P. Jann (referent) och L. Sevón,

* Rättegångsspråk: franska.

generaladvokat: M.B. Elmer,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Genom ansökan ingiven till domstolens kansli den 24 mars 1995 har D enligt artikel 49 i EG-stadgan och motsvarande bestämmelser i EKSG-stadgan och Euratomstadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 26 januari 1995, D mot kommissionen (T-549/93, REG s. II-43), i vilken denna har ogillat hans talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 30 september 1993, i vilket han ådömdes disciplinstraff i form av avskedande utan upphörande eller begränsning av rätten till avgångspension enligt artikel 86.2 f i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna.

2 Vad gäller bakgrunden till tvisten mellan D och kommissionen har förstainstansrätten konstaterat följande:

"1. Den 28 april 1988 utsågs sökanden till chef för kommissionens delegation för Stilla havet, vilken ligger i F., där han tjänstgjorde till och med november månad 1991. Sökanden innehade sedan posten som chef för kommissionens delegation i Zambia från och med den 1 december 1991. Tidigare hade han varit rådgivare och chef för kommissionens delegationer i olika länder.

2. Vid en undersökning som generalinspektionen för kommissionens delegationer utförde vid delegationen i F. i februari 1993 kom ett antal anklagelser mot sökanden till inspektörernas kännedom angående den tid som sökanden varit chef för delegationen. Dessa anklagelser (se inspektörerna Wolffs och Longs rapport [bilaga 3 till svaromålet] och inspektörernas förhör med M., C. och T. [bilaga 4 till svaromålet]) rörde främst att den kvinnliga personalen vid delegationen klagat på sexuella trakasserier från D samt vidare att det förekommit administrativa oegentligheter, bland annat bestående i oberättigade och diskriminerande utbetalningar till vissa medlemmar av personalen och allmänt i en bristfällig arbetsledning och förvaltning av kommissionens medel.

3. Den 4 maj 1993 informerade generaldirektören för generaldirektoratet för personal och administration ..., i sin egenskap av tillsättningsmyndighet (nedan kallad 'tillsättningsmyndigheten'), sökanden om att ett disciplinärt förfarande hade inletts mot honom.

4. Efter att ha hört sökanden den 26 maj 1993 avstängde tillsättningsmyndigheten honom genom beslut av den 28 maj 1993, från hans tjänst utan att han förlorade sin lön, med tillämpning av artikel 88 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade 'tjänsteföreskrifterna').

5. Den 2 juni 1993 gav tillsättningsmyndigheten en rådgivare vid generaldirektoratet för personal och administration i uppdrag att 'i (dess) ställe höra de vittnen som anmält sig och som fanns i F. samt utföra en syn på platsen'. De som klagat liksom andra medlemmar av den lokalanställda personalen hördes mellan den 7 och den 13 juni 1993. Andra tjänstemän och anställda, som tidigare hade arbetat tillsammans med sökanden, förhördes också mellan den 18 juni och den 2 juli 1993.

6. Efter att den 29 juni 1993 ha underrättat sökanden om sin avsikt, anhängiggjorde tillsättningsmyndigheten det aktuella ärendet vid disciplinnämnden genom en rapport av den 9 juli 1993 (bilaga 5 till svaromålet). I denna rapport klandrades sökanden för att sexuellt ha trakasserat kvinnliga lokalanställda vid kommissionens delegation i F., när han förestod denna. Rapporten omfattade inte längre de 'allvarliga administrativa oegentligheter' som hade åberopats tidigare, eftersom tillsättningsmyndigheten gjorde gällande att 'med hänsyn till beskyllningarnas natur och bevisningen till stöd för dem anser (den) inte att det är lämpligt att anhängiggöra denna fråga vid disciplinnämnden'.

7. Efter att ha tagit del av samtliga handlingar i akten och efter att ha hört sökanden, biträdd av sin advokat, och kommissionens undersökningsledare, rekommenderade disciplinnämnden, genom yttrande av den 27 juli 1993, att tillsättningsmyndigheten skulle 'ådöma D disciplinpåföljd enligt artikel 86.2 f i tjänsteföreskrifterna, det vill säga avskedande utan upphörande av rätten till avgångspension'. Vid förhöret inför disciplinnämnden begärde sökanden att en kompletterande och kontradiktorisk undersökning skulle göras, vilken bland annat skulle innehålla en konfrontation med de tre som hade klagat samt ett medicinskt expertutlåtande. Denna begäran avslogs av disciplinnämnden.

8. Efter att på nytt ha hört sökanden den 29 juli 1993 lät tillsättningsmyndigheten, genom ett meddelande av den 30 juli 1993, meddela honom att denna 'beslutat att uppfylla (hans) begäran att få konfronteras med var och en av de som klagat innan ett beslut fattades i disciplinförfarandet rörande (honom). Resultatet av denna konfrontation, som skall ske inom de närmaste veckorna, kommer att komplettera disciplinnämndens yttrande av den 27 juli 1993 och biläggas akten'.

9. Denna konfrontation mellan sökanden och de tre som klagat, biträdda av sina respektive advokater, ägde rum den 7 september 1993 inför en representant för tillsättningsmyndigheten.

10. Den 15 september 1993 höll tillsättningsmyndigheten ett slutligt förhör med sökanden i enlighet med artikel 7 i bilaga 9 till tjänsteföreskrifterna.

11. Det var vid utgången av detta förfarande som tillsättningsmyndigheten, genom beslut av den 30 september 1993, ådömde sökanden påföljden avskedande utan upphörande av rätten till avgångspension, från och med den 1 december 1993. I sitt beslut ansåg tillsättningsmyndigheten i huvudsak att de omständigheter som lagts sökanden till last, såsom de framgår av vittnesberättelserna, utgjorde ett mycket allvarligt fel, liksom ett brott mot gemenskapsrätten, vilket varken sökandens hälsotillstånd eller någon annan omständighet på något sätt kunde ursäkta."

3 Genom ansökan som inkom den 25 oktober 1993 väckte sökanden talan vid förstainstansrätten. Tillsättningsmyndigheten avslog uttryckligen hans klagomål genom beslut av den 23 februari 1994. Genom dom av den 26 januari 1995 ogillade förstainstansrätten hans talan.

4 I sitt överklagande av denna dom har klaganden begärt att domstolen skall upphäva förstainstansrättens dom och, med bifall till klagandens ursprungliga talan, ogiltigförklara kommissionens beslut av den 30 september 1993 samt tillsättningsmyndighetens beslut av den 23 februari 1994, och följaktligen fastställa att svaranden skall återinsätta sökanden i tjänst med samma arbetsuppgifter, lönegrad, löneklass och lön som tidigare, med retroaktiv verkan från den dag det ifrågasatta beslutet trädde i kraft, och detta genom enkel tillämpning av kommande beslut, samt dessutom förplikta motparten att utbetala alla hans förfallna löner, inbegripet de löneförmåner som har förfallit till betalning sedan den 1 december 1993 till och med det nya beslutet jämte dröjsmålsränta därå med åtta procent per år från förfallodagen för varje lön, samt, i alla händelser, förplikta motparten att betala rättegångskostnaderna i de båda instanserna.

5 I sitt yttrande över överklagandet har kommissionen för sin del hävdat att talan skall avvisas eller i vart fall ogillas.

6 Enligt lydelsen av artikel 119 i domstolens rättegångsregler kan domstolen om det är uppenbart att överklagandet inte kan upptas till prövning, eller om överklagandet är uppenbart ogrundat, vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom ett motiverat beslut, utan att inleda det muntliga förfarandet.

7 Sökanden har anfört två grunder till stöd för sin talan.

Den första grunden

8 I sin första grund har sökanden klandrat förstainstansrätten för att ha ansett det styrkt att han gjort sig skyldig till de sexuella trakasserier som han anklagats för. Enligt sökanden har något sådant inte blivit styrkt genom de tillgängliga vittnesmålen. I själva verket innehåller kommissionens akt endast klagomålen från de drabbade och uppgifter från andra personer som inte bevittnat de åberopade omständigheterna. I domen sammanblandas "klagomål och bevisning" genom att förstainstansrätten anser att vittnesmålen från de drabbade — som med nödvändighet inte är opartiska — var tillräckliga för att finna gärningarna styrkta. Såsom framgår av kommissionens rekommendation 92/131/EEG av den 27 november 1991 om skydd för mäns och kvinnors värdighet på arbetsplatsen och särskilt dess bilaga med uppföranderegler för att bekämpa sexuella trakasserier (EGT nr L 49, 1992, s. 1) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå], måste i frågor om sexuella trakasserier gärningen styrkas oberoende av klagomålen.

9 I detta avseende skall det anmärkas att de ovan nämnda uppföranderegelerna, i motsats till vad klaganden har påstått, inte kan tolkas som att uppgifter från en part som har klagat inte får beaktas som bevisning. Den som har att göra bevisvärderingen avgör själv enväldigt om de uppgifter som har förekommit i ärendet utgör tillräcklig bevisning.

10 Med den utgångspunkten räcker det med att konstatera att det i punkt 69—72 i den ifrågasatta domen klart framgår att förstainstansrätten inte enbart har grundat sig på de tre drabbades vittnesmål om sökandens beteende, utan att den även har grundat sig på att de tre drabbades uppgifter har lämnats vid tre tillfällen och att de överensstämmer på alla punkter, att dessa tre personer på samma gång anmält samma typ av beteende samt att deras utsagor bekräftas av vittnesmålen från ett antal personer som har konstaterat att kvinnorna varit upprörda efter sökandens övergrepp och kunnat göra andra iakttagelser i detta avseende.

11 Förstainstansrätten kan således inte klandras för att ha åsidosatt allmänna rättsregler och principer om bevisbördan. I denna del är det således uppenbart att klagandens första grund är ogrundad.

12 Vad rör klagandens argumentation i övrigt, nämligen att förstainstansrätten gjort en felaktig bedömning av bevisningen, skall det erinras att enligt artikel 168a i EG-fördraget och motsvarande bestämmelser i EKSG-fördraget och Euratomfördraget skall ett överklagande till domstolen vara begränsat till rättsfrågor. Denna begränsning preciseras i artikel 51 första stycket i EG-stadgan och i motsvarande bestämmelser i EKSG-stadgan och Euratom-stadgan för domstolen.

13 Vidare skall det erinras att domstolen vid upprepade tillfällen har slagit fast att ett överklagande endast kan grunda sig på en överträdelse av rättsregler, att bevisvärderingen inte kan överprövas, och att ett överklagande följaktligen endast kan upptas till prövning till den del det i ansökan görs gällande att förstainstansrätten i sin dom har överträtt regler som den skall upprätthålla (se dom av den 1 oktober 1991, Vidrányi mot kommissionen, C-283/90 P, Rec. s. I-4339, punkterna 12 och 13, av den 8 april 1992, F mot kommissionen, C-346/90 P, Rec. s. I-2691, punkt 7, av den 2 mars 1994, Hilti mot kommissionen, C-53/92 P, Rec. s. I-667, punkt 10, och av den 1 juni 1994, kommissionen mot Brazzelli m. fl., C-136/92 P, Rec. s. I-1981, punkt 48).

14 Domstolen är som nämnts inte behörig att inom ramen för ett överklagande ta ställning till sakomständigheterna. Domstolen är på samma sätt i princip inte heller behörig att pröva den bevisning som förstainstansrätten har ansett styrka sakomständigheterna. Om denna bevisning har inkommit på ett korrekt sätt och allmänna rättsregler och principer om bevisbördan samt rättegångsreglernas bestämmelser om bevisning har iakttagits, ankommer det endast på förstainstansrätten att avgöra vilket värde som skall tillmätas de uppgifter som har underställts den (se bland annat den ovan nämnda domen i målet kommissionen mot Brazzelli m. fl., punkt 66).

15 Eftersom domstolen således inte är behörig att pröva förstainstansrättens bedömning, skall sökandens argumentation i hans första grund avvisas på denna punkt, då det är uppenbart att den inte kan upptas till prövning.

Den andra grunden

16 Sökanden har i sin andra grund klandrat förstainstansrätten för att ha åsidosatt allmänna rättsprinciper om att en opartisk undersökning skall ske och att rätten till försvar helt och fullt skall upprätthållas i disciplinärenden.

17 Sökanden har i den första delen av denna grund gjort gällande att förstainstansrätten inte har beaktat ett antal utsagor från kvinnor som angett att de aldrig har blivit utsatta för några sexuella trakasserier från hans sida, utan uteslutande grundat sig på vissa offers vittnesmål mot honom, utan att varken förklara eller motivera denna underlåtenhet.

18 I detta avseende räcker det att konstatera att förstainstansrätten i punkt 73 i domen har slagit fast att de utsagor till sökandens förmån som denne hänvisat till inte i

något fall kunde kasta tvivel över de övertygande vittnesmålen mot honom, då den omständigheten att dessa personer inte hade bevittnat de gärningar som sökanden klandras för inte innebär att de inte har ägt rum. Förstainstansrätten har således förvisso beaktat de vittnesmål till sökandens fördel som han hade hänvisat till och givit en tillräcklig förklaring till varför den inte funnit dem övertygande. Det är följaktligen uppenbart att den andra grunden är ogrundad.

19 Sökanden har i andra delen av den andra grunden hävdat att förstainstansrättens dom inte har motiverats i den mån den inte behandlar hans klagomål på att man under disciplinförfarandet bara har beaktat uppgifter som är till hans nackdel och inte till hans fördel. Den allmänna principen att varje anklagad förutsätts vara oskyldig har således överträtts.

20 I detta avseende räcker det med att konstatera att förstainstansrätten i punkt 74 i domen har slagit fast att sökanden under förfarandet inför disciplinnämnden aldrig åberopade några vittnen till sin fördel, vilket han kunde göra enligt artikel 4 i bilaga 9 till tjänsteföreskrifterna. Det är således uppenbart att även den andra delen av den andra grunden är ogrundad.

Rättegångskostnader

21 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Enligt artikel 70 i rättegångsreglerna skall institutionerna i tvister mellan gemenskaperna och dessas anställda bära sina kostnader. Enligt artikel 122 andra stycket i rättegångsreglerna är dock artikel 70 inte tillämplig om en

tjänsteman eller annan institutionsanställd har överklagat i ett mål mot institutionen. Eftersom klaganden är den tappande parten, skall han förpliktas att ersätta kostnaderna i denna instans.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

följande beslut:

1) Överklagandet ogillas.

2) Klaganden skall ersätta kostnaderna i denna instans.

Luxemburg den 11 januari 1996

R. Grass

Justitiesekreterare

D.A.O. Edward

Ordförande på första avdelningen